

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2535/2020
09.12.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Весне Поповић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Војислав Станарчић, адвокат из ..., против туженог „Фијат Крајслер аутомобили Србија“ д.о.о. Крагујевац, чији је пуномоћник Јелена Ашанин, адвокат из ..., ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1. 3064/19 од 11.02.2020. године, у седници од 09.12.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДАЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж1. 3064/19 од 11.02.2020. године и пресуда Основног суда у Крагујевцу П1. 992/18 од 15.05.2019. године и предмет се **ВРАЋА** првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1. 992/18 од 15.05.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и поништено решење туженог од 06.04.2016. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду од 17.09.2012. године, као незаконито. Ставом другим изреке, тужени је обавезан да тужиоца распореди на одговарајуће радно место. Ставом трећим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу до 231.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1. 3064/19 од 11.02.2020. године ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против другостепене пресуде, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и из разлога прописаних чланом 404. Закона о парничном поступку.

Будући да је ревизија дозвољена у смислу члана 441. Закона о парничном поступку –ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11 ...87/18), то нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. ЗПП.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП и утврдио да је ревизија туженог основана.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је код туженог запослен на радном месту радника у ... према Уговору о раду од 17.09.2012. године и Анексом уговора од 15.07.2014. године. Решењем Националне службе за запошљавање-Филијала Крагујевац од 10.02.2016. године утврђено је да тужилац има први степен тешкоћа и препрека на раду, односно да има статус особе са инвалидитетом која се запошљава под општим условима, након чега је тужилац премештен на друге одговарајуће послове који су у складу са ограничењима утврђеним од стране Националне службе за запошљавање, а према закључку надлежне службе медицине рада од 23.03.2016. године. Побижаним решењем од 06.04.2016. године тужиоцу је отказан уговор о раду због повреде радне обавезе из члана 172. став 2. тачка 5. Закона о раду, коју је извршио тако што је дана 23.03.2016. године, по доласку на посао обавестио свог супервизора да не жели да обавља посао свог радног места, јер не одговара његовим здравственим ограничењима. Истога дана, Служба за безбедности здравље на раду туженог извршила је проверу радног места тужиоца и према извештају овлашћеног лекара утврђено је да не постоји објективан утицај елемената радне активности на здравље радника, те да је радно оптерећење у складу са ограничењима која запослени има. Тужени је тужиоцу покушао да уручи упозорење о испуњености услова за отказ уговора о раду, које је тужилац одбио да прими, што је констатовано на полеђини упозорења.

Код овако утврђеног чињеничног стања, нижестепеним пресудама је усвојен тужбени захтев тужиоца и поништено решење туженог којим му је отказан уговор о раду. Према обраложењу нижестепених судова, након тужиочевог одбијања да у просторијама туженог потпише упозорење о отказним разлозима, на полеђини упозорења сачињена је белешка о одбијању тужиоца да исто прими и потпише, али није поступљено у складу са чл. 180. и 185. Закона о раду, с обзиром да некон одбијања тужиоца да прими упозорење није исто објавио на огласној табли у смислу члана 185. ст. 2. и 4. Закона о раду, услед чега нису испуњени законски услови за отказ уговора о раду у смислу члана 179. став 2. тачка 5. Закона о раду.

По оцени Врховног касационог суда, ревизијом туженог се основано указује да је у нижестепеним пресудама због погрешне примене материјалног права чињенично стање остало непотпуно утврђено.

У образложењу побижаног отказног решења од 06.04.2016. године, наведено је, између осталог, да је тужилац дана 24.03.2016. године дошао на посао и обавестио свог надређеног да не жели да ради. Након тога, истог дана му је у просторијама послодавца уручено упозорење о испуњеност услова за отказ уговора о раду, које је тужилац одбио да потпише, о чему је састављена службена белешка у присуству представника Службе људских ресурса и супервизора. Након уручивања упозорења, тужилац се вратио у просторије погона и наставио са одбијањем извршења својих радних обавеза до краја радног дана, као и наредног дана, након чега је донето и уручено тужиоцу решење о удаљењу са рада, а затим и отказно решење. Наведено је такође да у остављеном року за изјашњење на наводе урученог упозорења тужилац није доставио писану изјаву послодавцу.

Из наведеног произилази да је тужиоцу дана 24.03.2016. године уручено упозорење о постојању отказних разлога сагласно члану 180. Закона о раду („Службени гласник РС“ 64/05 ...75/14). На тај начин тужиоцу је омогућено право на одбрану, што је и суштина личног достављања упозорења о отказним разлозима у

смислу наведене законске одредбе. То што тужилац није потписао пријем овог решења не значи да му оно није уручено сагласно наведеној законској одредби, нити да је било потребе упозорење објавити на огласној табли послодавца у смислу члана 185. ст. 2. и 4. Закона о раду. Достављање објављивањем на огласној табли послодавца, према овој законској одредби врши се у ситуацији када послодавац запосленом није могао да достављање изврши лично, у просторијама послодавца, односно на адресу пребивалишта или боравишта, што овде није био случај. Овакав закључак Врховног касационог суда није у супротности са пресудом Рев2 3113/2017, на коју се у другостепеној пресуди позива, с обзиром да се не ради о идентичном чињеничном основу.

Будући да у нижестепеним пресудама није испитивана законитост отказног решења у смислу постојања повреде радне обавезе из члана 179. став 2. тачка 5. Закона о раду, то су обе нижестепене пресуде укинуте.

У поновном поступку, првостепени суд ће узети у обзир изнете примедбе и донети правилну и закониту одлуку о основаности тужбеног захтева.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 416. став 2. ЗПП.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић